

CUPRINS:

PREFAȚĂ... 17

INTRODUCERE... 25

PARTEA ÎNTÂI

ȘTIINȚA INTENȚIEI

capitolul 1 MATERIA MUTABILĂ... 43

capitolul 2 ANTENA UMANĂ... 63

capitolul 3 STRADA CU DOUĂ SENSURI... 83

capitolul 4 INIMI CE BAT CA UNA SINGURĂ... 99

PARTEA A DOUA

SĂ PORNIM MOTOARELE

capitolul 5 SĂ PĂTRUNDEM ÎN HIPERSPAȚIU... 121

capitolul 6 DISPOZIȚIA POTRIVITĂ... 143

capitolul 7 MOMENTUL POTRIVIT... 165

capitolul 8 LOCUL POTRIVIT... 183

PARTEA A TREIA

PUTEREA GÂNDURILOR TALE

capitolul 9 TIPARE MENTALE... 199

capitolul 10 EFECTUL WOODOO... 223

capitolul 11 RUGĂCIUNEA PENTRU ZIUA DE IERI... 243

capitolul 12 EXPERIMENTUL INTENȚIE... 263

PARTEA A PATRA

EXPERIMENTELE

capitolul 13 EXERCITIILE DE INTENȚIE... 293

capitolul 14 EXPERIMENTELE DE INTENȚIE PERSONALE... 311

capitolul 15 EXPERIMENTELE DE INTENȚIE DE GRUP... 317

POSTFAȚĂ

GÂNDURI AUZITE ÎN JURUL LUMII:

PRIMELE EXPERIMENTE DE INTENȚIE... 321

MULȚUMIRI... 339

DESPRE AUTOARE... 343

PREFAȚĂ

Această carte reprezintă o parte dintr-o treabă neterminată, care a început în 2001, când am publicat o carte numită *Câmpul*. Încercând să găsesc o explicație științifică a homeopatiei și a vindecării spirituale, am descoperit întâmplător structurile unei științe.

În timpul cercetărilor mele, am dat peste un grup de savanți de graniță, care petrecuseră mulți ani re-analizând fi zica cuantică și implicațiile ei extraordinare. Unii reînviaseră anumite ecuații, pe care fizica cuantică standard le considera superflue. Aceste ecuații, care defneau Câmpul Punctului Zero, se refereau la extraordinarul câmp cuantic generat de curgerea nesfârșită a energiei, înainte și înapoi, între toate particulele subatomice. Existența Câmpului implică faptul că tot ce este materie în univers este conectat la nivel subatomic, printr-un dans permanent al schimbului de energie cuantică.

Alte dovezi demonstau că, la cel mai elementar nivel, fiecare dintre noi este și un pachet de energie pulsatoare, care interacționează constant cu această vastă mare de energie.

Însă cele mai eretice dovezi dintre toate se refereau la rolul conștiinței. Experimentele bine gândite pe care le desfășurau acești oameni de știință sugerau o descriere a conștiinței ca fiind o substanță din afara granițelor corpului nostru – o energie extrem de ordonată, care are capacitatea de a schimba materia fizică.

Direcționarea gândurilor către o țintă părea să poată să modifi ce mașinile, celulele și chiar și organisme pluricelulare întregi, cum ar fi ființele omenești. Ba chiar, această putere a minții asupra materiei părea să treacă dincolo de timp și spațiu.

În *Câmpul*, am încercat să dau un sens tuturor ideilor care rezultă din aceste experimente disparate și să le sintetizez într-o singură teorie, generalizată. *Câmpul* a creat imaginea unui univers interconectat, precum și o explicație științifică a multora dintre cele mai profunde mistere omenești, de la medicina alternativă și vindecarea spirituală până la percepția extrasenzorială și la inconștientul colectiv.

Cu *Câmpul*, se pare că am atins un nerv. Am primit sute de scrisori de la cititori, care îmi spuneau cum cartea le-a schimbat viața. O scriitoare voia să mă includă ca personaj în romanul ei. Doi compozitori au scris compoziții muzicale inspirate de carte, dintre care una a fost cântată pe scena internațională. Am participat la un film, *What the Bleep? Down the Rabbit Hole Ce naiba? Coborârea în vizuina iepurelui (n. tr.)* și am apărut pe calendarul *What The Bleep Do We Know!? Ce naiba știm noi de fapt? (n. tr.)* publicat de producătorii filmului. Citate din *Câmpul* au devenit cuvintele de pe o felicitare de Crăciun tipărită.

Oricât de mulțumită aș fi fost de această reacție, simțeam că propria mea călătorie de descoperire abia dacă părăsise platforma stației. Dovezile științifi ce pe care le adunasem pentru *Câmpul* sugerau ceva extraordinar și chiar tulburător: că gândul direcționat avea un soi de rol participator principal în crearea realității.

Țintirea gândurilor – sau ceea ce oamenii de știință numesc pompos „intenție” și „intenționalitate” – părea să producă o energie suficient de puternică pentru a modifi ca realitatea fi zică. *Un simplu gând părea să aibă puterea să ne schimbe lumea.*

După ce am scris *Câmpul*, m-am tot gândit la cât de cuprinzătoare era această putere și la cât de multe întrebări ridica ea. De exemplu, cum puteam să traduc ceea ce fusese confirmat în laborator în ceva care să fi e folosit în lumea în care trăim? Puteam oare să stau pe calea ferată și – ca Superman – și să opresc expresul de 9:45 cu gândurile mele?

Puteam să zbor și să îmi repar acoperișul, cu un pic de gând direcționat? Oare acum puteam să tai de pe lista mea de contacte esențiale doctorii și vindecătorii, văzând că s-ar putea să fiu în stare să mă „gândesc” pe mine însămi ca fi ind sănătoasă? Oare puteam să îmi ajut copiii la testele de matematică, doar gândindu-mă la asta? Dacă timpul linear și spațiul tridimensional nu existau cu

adevărat, oare puteam să mă duc înapoi și să șterg toate momentele din viața mea care îmi lăsaseră regrete durabile?

Și oare fărâmița mea de contribuție mentală putea să facă ceva, ca să schimbe vastul portofoliu de suferință al planetei?

Implicațiile acestor dovezi erau tulburătoare. Oare ar trebui să fim atenți la fiecare gând al nostru, în fiecare clipă? Oare viziunea unui pesimist despre lume ar putea să fi e o profeție care să se împlinească? Oare toate aceste gânduri negative – tot dialogul acela interior continuu, de judecată și de critici – să aibă vreun efect și în afara capului nostru?

Există oare condiții care să ne îmbunătățească șansele de a obține efecte mai bune cu gândurile noastre? Oare un gând funcționează în orice moment, sau trebuie să ai dispoziția necesară și tu, și ținta și tot universul? Dacă totul afectează totul în fiecare clipă, oare asta nu contracarează și nu anulează, de fapt, orice efect?

Ce se întâmplă atunci când un număr de oameni gândesc același gând, în aceeași clipă? Oare asta ar avea un efect mai mare decât gândurile generate individual? Oare există un prag de dimensiune a grupului de ‚intenționatori’ care gândesc la fel, la care să se producă efectul cel mai puternic? Oare intenția depinde de „doză” – cu cât e mai mare grupul, cu atât e mai mare efectul?

Începând cu *Folosește-ti mintea pentru a te îmbogăți*, de Napoleon Hill – se pare, primul guru în domeniul autorealizării – s-a produs un volum enorm de literatură despre puterea gândului. *Intenția* a devenit cel mai recent concept la modă în mișcarea new-age. Practicienii de medicină alternativă vorbesc despre cum își ajută pacienții să se vindece „cu ajutorul intenției”. Chiar și Jane Fonda scrie despre cum să crești copii „cu intenție”.

Mă gândeam, oare ce naiba înseamnă „intenție”? Și cum anume putea cineva să devină un ‚intenționator’ efi cient? Cele mai multe dintre materialele populare erau neoficiale – ba o spoială de filozofie orientală, ba un aer de Dale Carnegie – și cu foarte puține dovezi științifice ce care să țină.

Ca să găsesc răspunsuri la toate aceste întrebări, m-am îndreptat încă o dată către știință, săpând prin literatura științifică după studii despre vindecarea la distanță sau alte forme de psihokineză sau de putere a minții asupra materiei. Am căutat savanți internaționali, care făceau experimente în legătură cu modul în care gândul poate să afecteze materia. În cea mai mare parte, știința pe care o descriesem în *Câmpul se desfășurase* în anii 1970; am analizat și descoperiri mai recente în fizica cuantică, pentru a găsi și alte indicii.

De asemenea, m-am îndreptat către cei care reușiseră să stăpânească intenția și care puteau să realizeze extraordinarul – vindecători spirituali, călugări budiști, maestri de Qigong, șamani – ca să pot să înțeleg procesele de transformare prin care trecuseră aceștia, ca să își poată folosi gândurile și să obțină efecte puternice.

Am descoperit miriade de moduri în care este folosită intenția în viața de zi cu zi – în sporturi, de exemplu, și în decursul unor modalități de vindecare, cum ar fi biofeedbackul. Am studiat cum incorporau populațiile băștinașe gândul direcționat, în ritualurile lor zilnice.

Apoi, am început să găsesc dovezi că mai multe minți, antrenate pe aceeași țintă, măreau efectul produs de un singur individ. Dovezile erau uluitoare, cele mai multe dintre ele adunate de organizația Transcendental Meditation (Meditație Transcendentală n. tr.) și sugerau că un grup de gânduri similare creează un fel de ordine în Câmpul Punctului Zero – altfel arbitrar.

La acest punct din călătoria mea, în fața mea s-a terminat drumul pavat. Tot ce mi se întindea înaintea, din câte îmi dădeam seama, era teren viran.

Apoi, într-o seară, soțul meu Bryan, care în cele mai multe situații este un antreprenor obișnuit, a venit cu ceea ce părea să fi e o sugestie revoltătoare: „De ce nu faci tu niște experimente de grup?”

Eu nu sunt fizician. Nu sunt niciun fel de om de știință. Ultimul experiment pe care l-am făcut a fost în laboratorul de științe, în clasa a zecea.

Însă aveam la dispoziție o resursă pe care nu o aveau mulți oameni de știință: un corp de experimentare potențial uriaș.

Experimentele de intenție de grup sunt extraordinar de dificil de realizat în laboratoare obișnuite. Cercetătorii ar trebui să recruteze mii de participanți. Cum să îi găsească? Unde să îi pună? Cum să îi facă pe toți să se gândească la același lucru, în același timp?

Cititorii unei cărți oferă un grup autoselectat ideal, de suflete care gândesc la fel și care ar putea să fi dispuse să participe la testarea unei idei. Deja aveam propriul meu grup mare de cititori regulați, cu care comunicam prin buletine de știri electronice și prin celelalte activități ale mele, derivate din *Câmpul*.

Mai întâi, am abordat ideea mea de a desfășura un experiment cu decanul emerit de la facultatea de inginerie de la Universitatea Princeton, Robert Jahn, și cu colega sa, doamna psiholog Brenda Dunne, care conduc laboratorul de cercetări de anomalii inginerești de la Princeton (PEAR) și pe care i-am cunoscut în decursul cercetărilor mele pentru *Câmpul*. Jahn și Dunne petrecuseră vreo treizeci de ani adunând cu migală unele dintre cele mai convingătoare dovezi despre puterea intenției direcționate de a afecta mașinile.

Sunt niște formalști absoluți în ceea ce privește metoda științifică – fără prostii și direct la subiect. Robert Jahn este unul dintre puținii oameni pe care i-am cunoscut, care vorbește în fraze complete și perfecte. Brenda Dunne este și ea o perfecționistă a detaliilor, atât în ceea ce privește experimentele, cât și limbajul. Puteam să fiu sigură că, dacă Jahn și Dunne erau de acord să se implice, n-o să am în experimentele mele niciun protocol neatent.

Cei doi aveau la dispoziție și o gamă largă de oameni de știință. Ei conduc Laboratorul Internațional de Cercetări în Domeniul Conștiinței – mulți dintre membrii acestui Laborator sunt printre cei mai prestigioși oameni de știință în domeniul cercetărilor despre conștiință din lume. Dunne este și șefa PEARTree, un grup de tineri savanți interesați de cercetarea în domeniul conștiinței.

Jahn și Dunne au fost de acord imediat. Ne-am întâlnit de mai multe ori și am discutat despre câteva posibilități. În cele din urmă, ei l-au propus pe Fritz-Albert Popp, director asistent al Institutului Internațional de Biofizică (IIB) de la Neuss, în Germania, ca să conducă primele experimente de intenție. Știam de Fritz Popp din cercetările mele pentru *Câmpul*. El a fost primul care a descoperit că toate ființele vii emit un curent slab de lumină. Ca fizician german remarcabil și recunoscut la nivel internațional pentru descoperirile lui, Popp era și el un formalist în ceea ce privește strictețea metodei științifice.

S-au mai oferit să participe și alți oameni de știință, cum ar fi psihologul Gary Schwartz de la Centrul pentru cercetări în biocâmp al Universității Arizona, Marilyn Schlitz, vicepreședintă pentru cercetare și educație la Institutul de Științe Noetice, Dean Radin, savant senior la IONS și psihologul Roger Nelson de la Global Consciousness Project (Proiectul de conștiință globală).

Nu am niciun sponsor ascuns pentru acest proiect. Pagina de internet și toate experimentele noastre vor fi finanțate din profiturile obținute cu această carte sau din granturi – acum și în viitor.

Adesea, oamenii de știință care se ocupă de cercetarea experimentală nu pot să se aventureze dincolo de descoperirile lor, pentru a analiza implicațiile a ceea ce au descoperit. Ca urmare, punând laolaltă dovezi deja existente despre intenție, am încercat să mă gândesc și la implicațiile mai vaste ale acestei lucrări și să sintetizez aceste descoperiri individuale într-o teorie coerentă.

Pentru a descrie în cuvinte concepte care, în general, sunt explicate prin ecuații matematice, a trebuit să caut aproximări metaforice ale adevărului. Uneori, cu ajutorul multora dintre savanții implicați, a trebuit să mă angajez și în speculații. Este important să recunosc că toate concluziile la care am ajuns în această carte reprezintă rezultatele științei de frontieră. Aceste idei sunt o lucrare care nu s-a terminat. Fără îndoială că vor mai apărea și alte dovezi, care vor lărgi și vor rafina aceste concluzii inițiale.

Iarăși, pentru mine a fost o experiență plină de umilință, să studiez munca celor din avangarda

descoperirilor științifi ce. Între pereții de neobservat ai unui laborator, acești oameni pe care, în general, nu îi laudă nimeni, sunt angajați în activități care nu sunt cu nimic mai prejos de eroism. Ei riscă să piardă granturi, posturi

în mediul academic și chiar își pun în joc cariera, băjbâind singuri în întuneric. Mulți scormonesc în jur, după granturi care să le asigure fondurile necesare pentru a continua.

Toate progresele în știință sunt eretice într-o oarecare măsură; fi ecare nouă descoperire importantă neagă parțial, dacă nu complet, punctele de vedere predominante în prezent. A fi un adevărat explorator în domeniul științei – urmând impulsul judicios al purei investigații științifice – înseamnă să nu îți fi e teamă să propui ceva inimaginabil și să dovedești prietenilor, colegilor și paradigmatelor științifi ce că nu au dreptate. În limbajul precaut și neutru al datelor experimentale și al ecuațiilor matematice se afl ă ascunse nici mai mult, nici mai puțin decât trăsăturile unei lumi noi, care, încet și cu migală, capătă formă și pentru noi, ceilalți, experiment după experiment.